

La Revista de Llengua i Dret, una eina acadèmica al servei de la normalització i la modernització del llenguatge jurídic

CARLES DUARTE I MONTSERRAT

Consell de Direcció de la Revista de Llengua i Dret

En el procés de recuperació d'espais públics per a la llengua catalana, l'any 1983 va ser singularment rellevant. El Parlament de Catalunya va aprovar la Llei 7/1983, de 18 d'abril, de normalització lingüística, i el 10 de setembre es van iniciar les emissions de TV3. Doncs, bé, entre aquestes dues dates va aparèixer el primer número de la *Revista de Llengua i Dret*, encapçalat per una presentació de Josep-Enric Rebés i Solé, que aleshores era director de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya (EAPC), editora de la publicació. S'hi enuncïava el propòsit de «fornir un nou instrument a la llengua catalana que coadjuvés a aconseguir-ne la normalització i el prestigi», i s'hi afegia: «també hem volgut que fos una revista oberta plenament als treballs que sobre aquesta matèria es fan arreu de l'Estat espanyol i que estigués amatent al que succeeix també en aquesta especialitat en d'altres estats». I pel que fa al contingut s'hi explicitava: «hi trobareu articles dedicats específicament a l'ús de la llengua en el marc de l'Administració i l'àmbit jurídic», des de quatre punts de vista: «l'estrictament lingüístic o estructural», incloent-hi la terminologia, «el d'història de la llengua», «el sociolingüístic» i «el jurídic (el marc legal de la documentació administrativa i de l'ús oficial de les llengües)». En el primer Consell de Redacció, hi figuràvem Antoni M. Badia i Margarit, Joan Coromines, Jesús Massip, Antoni Milian, Aina Moll, Josep M. Puig Salellas, Josep L. Segarra, Francesc Vallverdú, Joan Ramon Solé, com a secretari, el ja esmentat director de l'EAPC i jo mateix com a director de la revista. Trenta anys més tard del primer número, la *Revista de Llengua i Dret* es continua publicant semestralment, ara en suport digital, amb un equip renovat i amb Antoni Milian com a director des del número 38. Al llarg

d'aquest període, la *Revista de Llengua i Dret* ha esdevingut un espai fonamental de difusió de treballs de recerca teòrica i aplicada en el camp del llenguatge jurídic en diverses llengües. Per raons ben comprensibles, la terminologia hi ha ocupat habitualment una atenció destacada, sense oblidar-hi els problemes d'equivalència en la traducció jurídica. N'hi ha prou de recordar, per exemple, des de la perspectiva més general, articles com el d'Isidor Marí sobre «La terminologia i la planificació lingüística» del número 15 (juny del 1991) o el de Rosa Colomer i Xavier Fargas «El tractament dels manlleus en la terminologia catalana: criteris i noves perspectives», del número 40 (desembre del 2003), i, si ens cenyim a qüestions més específiques, la sèrie de tres articles que Oriol Oleart dedicà a «Els autos i els actes» en els números 4 (novembre del 1984) i 5 (juny del 1985), o, més recentment, el treball que Xavier Rull va escriure sobre «Presència del llenguatge jurídic i administratiu andorrà en la segona edició del *Diccionari de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans» en el número 47 (juny del 2007). El 3 de desembre de 2008 l'EAPC va organitzar una jornada per commemorar el 25è aniversari de la revista i el seu número 50, una ocasió en què es van reconstituir els òrgans de la publicació. Tot i els avenços decisius que el llenguatge jurídic ha viscut en aquests darrers trenta anys, ens trobem davant d'una matèria amb una indispensable actualització permanent per la introducció de nous termes, pels canvis produïts en àrees com la tècnica legislativa, per la incorporació de les solucions que aporten les noves tecnologies i perquè cal evitar que es produeixi una desvinculació entre una societat que es transforma i el llenguatge que fan servir les institucions que la representen. La *Revista de Llengua i Dret* hi continuarà treballant. ✨